

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/90/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200427
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200427.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu Mgr. Viliama Pohančenika a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: ENERGO SOLUTIONS, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo nám. 9, Bratislava, IČO: 35 780 304, právne zastúpený: LAWCORP, s.r.o., so sídlom Búdková cesta 22, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom Mierová 19, Bratislava, IČO: 00 686 832, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 54/2014 zo dňa 12.01.2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/62/2015-28 zo dňa 12. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/62/2015-28 zo dňa 12. mája 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 54/2014 zo dňa 12.01.2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 12965/2014-4100-28275 zo dňa 24.09.2014, z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 140,- eur v lehote 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 62/2015-28 zo dňa 12. mája 2016 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 54/2014 zo dňa 12.01.2015, ktorým Minister hospodárstva Slovenskej republiky zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 12965/2014/4100-28275 zo dňa 24. septembra 2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žiadateľa o vydanie osvedčenia na výstavbu prepravnej siete plynu pre lokalitu F. priamo z ukrajinskej časti tranzitného plynovodu. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca požiadal listom zo dňa 07.08.2006 Ministerstvo hospodárstva SR o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky na vybudovanie prepravnej siete plynu pre lokalitu F. s priamym pripojením na ukrajinskú časť tranzitného plynovodu. Išlo o výstavbu prepravného VTL plynovodu DN 400 PN 64 v dĺžke asi 14 km pre zásobovanie elektrárne F., prípadne pre nový zdroj pre výrobu elektriny. S pripojením na ukrajinskú časť tranzitného plynovodu sa uvažovalo na pripravovanej odbočke na výstupe z kompresorovej stanice Užhorod pri slovenskej hranici. Trasa prepravného VTL plynovodu by viedla súběžne severne od existujúcich tranzitných plynovodov a medzištátneho plynovodu s ukončením pred regulačnou stanicou vo F.. Sieť by mala byť samostatná, bez vplyvu na existujúce siete na vymedzenom území. Podľa investičného zámeru navrhované zariadenie nemalo byť prepojené so žiadnou prepravnou ani distribučnou sieťou na vymedzenom území.

Sekcia energetiky Ministerstva hospodárstva SR rozhodnutiami zo dňa 21.09.2006, 15.11.2006 a 04.01.2007 prerušila predmetné správne konanie. Žalobca listom zo dňa 04.01.2007 oznámil definíciu energetického diela ako prepravnú plynárenskú sieť v zmysle § 2 písm. c/ bod 7 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Prvostupňový správny orgán následne nariadil na deň 27.02.2007 ústne pojednávanie. Dňa 19.03.2008 bolo vydané rozhodnutie č. 1605/2006-3400, ktorým bolo zastavené správne konanie z dôvodu, že nebolo možné riadne a náležite rozhodnúť o vydaní osvedčenia bez informácie o presnej charakteristike energetického zariadenia. Proti tomu rozhodnutiu podal žalobca rozklad dňa 15.04.2008.

Na návrh Rozkladovej komisie minister hospodárstva Slovenskej republiky rozhodnutím č. 54/2008 zo dňa 18.06.2008 tento zamietol a prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.03.2008 potvrdil. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia okrem iného vyplynul právny názor druhostupňového správneho orgánu, že „podľa ustanovenia § 2 písm. c/ zákona č. 656/2004 Z. z. je prepravnou sieťou sieť kompresorových staníc a vysokotlakových plynovodov, ktoré sú navzájom prepojené s výnimkou ťažobnej siete. Ak by sa žiadosť týkala prepravnej siete, tak v zmysle definície v zákone č. 656/2004 Z. z. musí mať správny orgán vedomosť o kompresorových staniach, resp. vysokotlakových plynovodoch a ich vzájomnom prepojení, čo však žalobca ani po opakovaných výzvach nepredložil“.

Žalobou zo dňa 02.09.2008 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu Ministerstva hospodárstva SR v konaní o udelenie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky a zrušenia rozhodnutia ministra hospodárstva SR č. 54/2008 zo dňa 18.06.2008, ako aj zrušenia prvostupňového rozhodnutia zo dňa 19.03.2008. O žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 215/2008 zo dňa 15.12.2009 tak, že vyššie uvedené rozhodnutia boli zrušené podľa ust. § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Tento rozsudok bol potvrdený aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžp 2/2010 zo dňa 24.02.2011.

V nadväznosti na vyššie uvedené súdne konanie minister hospodárstva SR na návrh rozkladovej komisie rozhodnutím č. 37/2011 zo dňa 24.06.2011 prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.03.2008 v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Na základe vyššie uvedeného prvostupňový správny orgán pokračoval v správnom konaní a listom zo dňa 05.08.2011 požiadal SPP-distribúciu, a. s. o vyjadrenie k výstavbe prepravného VTL plynovodu v zmysle ust. § 11 ods. 8 a 9 zákona č. 656/2004 Z. z.. V odpovedi na uvedenú žiadosť SPP-distribúcia, a. s. uviedla, že na dotknutom území má vybudovanú distribučnú sieť a súčasne má v danej lokalite dva vysokotlakové plynovody. Pre bližšie posúdenie investičného zámeru požiadala o doplňujúce informácie, a to o požadovaný pretlak zemného plynu, ročný odber zemného plynu, maximálny hodinový odber v letnom a v zimnom období, pričom zdôraznila, že investičný zámer žiadateľa spĺňa definíčné znaky výstavby priameho plynovodu v zmysle ust. § 13 zákona č. 656/2004 Z. z., nakoľko navrhované zariadenie nemá byť prepojené so žiadnou prepravnou ani distribučnou sieťou na vymedzenom území, a preto má za to, že pri výstavbe tohto plynárenského zariadenia je potrebné postupovať podľa príslušných ustanovení zákona č. 656/2004 Z. z.

Ministerstvo hospodárstva SR rozhodnutím č.1605/2006-3400 zo dňa 08.09.2011 prerušilo predmetné správne konanie a žiadateľa vyzvalo na doplnenie žiadosti o údaje požadované vo vyjadrení SPP-distribúcia, a. s.. Požadované doplnenie žiadosti žiadateľa bolo ministerstvu doručené dňa 12.10.2011.

Žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave dňa 02.09.2011 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia ministerstva hospodárstva SR č. 37/2011 zo dňa 24.06.2011 a vrátenia veci na ďalšie konanie. V nadväznosti na uvedené prvostupňový správny orgán opätovne prerušil konanie vo veci, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu v danej veci. Uznesením sp. zn. 3S 163/2011 zo dňa 02.07.2013 Krajský súd v Bratislave predmetné konanie zastavil s konštatovaním, že napadnutým rozhodnutím žalovaného nebolo definitívnym spôsobom rozhodnuté vo veci, a preto nemohlo dôjsť k ukráteniu subjektívnych práv žalobcu.

Následne listom č.1605/2006-3400 zo dňa 20.09.2013 ministerstvo vyzvalo SPP-distribúcia, a. s. na vyjadrenie sa k investičnému zámeru žiadateľa spolu s doplnením žiadosti o informácie požadované SPP-distribúcia, a. s. v liste zo dňa 08.09.2011. Konanie bolo z tohto dôvodu opakovane prerušené, a to rozhodnutím zo dňa 20.09.2013.

Požadované stanovisko SPP-distribúcia, a. s. bolo ministerstvu doručené dňa 10.10.2013. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 02.12.2013 konanie opätovne prerušil a žalobcu vyzval na vyjadrenie sa k predmetnému stanovisku SPP-distribúcia, a. s. zo dňa 08.10.2013.

Listom zo dňa 08.01.2014 právny zástupca žalobcu požiadal ministerstvo o zaslanie predmetného stanoviska SPP-distribúcia, a. s..

Rozhodnutím č. 12965/2014-4100-15102 z 02.04.2014 prvostupňový správny orgán opätovne prerušil konanie a vyzval žiadateľa o doplnenie žiadosti. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení zo dňa 12.06.2014 uviedol, že z doterajších procesných úkonov ministerstva nie je zrejmé, na základe akých právnych predpisov opakovane vyžaduje doplnenie podania a na základe čoho konštatuje nedostatky podania žiadateľa. Uviedol, že zastáva názor, že takýto postup ministerstva je v rozpore s ust. § 69a zákona č. 656/2004 Z. z..

Dňa 24.09.2014 vydalo ministerstvo rozhodnutie č. 12965/2014-4100-28275, ktorým žiadosť žiadateľa o vydanie osvedčenia na výstavbu prepravnej siete plynu pre lokalitu Vojany priamo z ukrajinskej časti tranzitného plynovodu zamietlo.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote rozklad, o ktorom bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného. Z oboch preskúmaných rozhodnutí žalovaného vyplynul totožný právny názor, že investičný zámer pre charakteristiku energetického zariadenia v rozpore so zákonom a pre nepreukázanie bezpečnosti, spoľahlivosti a efektívnosti nie je v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky, a preto je potrebné žiadosť podľa ust. § 11 ods. 4 zákona č. 656/2004 Z. z. zamietnuť.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k totožnému právnomu záveru ako žalovaný správny orgán. Skonštatoval, že prvostupňové, ako aj druhostupňové rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Mal za to, že rozkladová komisia v tejto súvislosti skúmala, či prvostupňový orgán posudzoval žiadosť žiadateľa podľa ustanovení zákona č. 656/2004 v platnom znení, t.j. podľa § 11 zákona č. 656/2004 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu podania žiadosti, nakoľko z jednotlivých prerušení konania vyplynulo, že prvostupňový správny orgán sa odvolával na ustanovenia § 11 zákona č. 656/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.08.2008. Krajský súd uviedol, že z výroku preskúmaného prvostupňového rozhodnutia vyplynulo, že ministerstvo zamietlo žiadosť žiadateľa o vydanie osvedčenia podľa § 11 ods. 4 zákona č. 656/2004 Z. z. platného a účinného do 31.03.2008. Z vyššie uvedeného bolo zrejmé, že prvostupňový správny orgán posudzoval žiadosť žalobcu podľa ust. § 11 zákona č. 656/2004 Z. z. v platnom a účinnom znení ku dňu podania žiadosti. Z uvedeného dôvodu krajský súd nesúhlasil s námietkou žalobcu, ktorý považuje konanie v rozpore s

ustanovením § 96 zákona č. 251/2012 Z. z., ako aj a v rozpore s § 69a zákona č. 656/2004 Z. z. účinného od 01.09.2012. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že z odôvodnenia preskúmaného druhostupňového rozhodnutia bolo dostatočne zrejmé, že druhostupňový správny orgán sa pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia dostatočným spôsobom zaoberal skutočnosťou akým právnym predpisom sa prvostupňový správny orgán riadil pri vydávaní svojho rozhodnutia a konštatoval, že z výroku napadnutého prvostupňového rozhodnutia bolo dostatočne zrejmé, že žiadosť žiadateľa bola zamietnutá podľa § 11 ods. 4 zákona č. 656/2004 Z. z. platného a účinného do 31.03.2008.

Pre úplnosť dodal, že zákon č. 656/2004 Z. z. bol novelizovaný prvýkrát dňa 01.07.2006, pričom táto novela bola účinná do 14.03.2007, následne bol druhýkrát novelizovaný a novela bola účinná dňom 15.03.2007 do 30.06.2007. Od 01.07.2007 do 31.12.2007 platila tretia novela predmetného zákona a štvrtá novela predmetného zákona bola účinná od 01.01.2008 do 31.03.2008. S argumentáciou žalobcu o tom, že žalovaný nepostupoval podľa platných a účinných právnych predpisov k 31.03.2008 tak nesúhlasil.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že žalovaný počas konania pred vydaním rozhodnutia nesprávne poučoval žalobcu a vyžadoval doplnenie žalobcovej žiadosti nad rámec zákonných požiadaviek. Skonštatoval, že žalobcove procesné práva v konaní neboli nijakým spôsobom porušené. Žalobca mal dostatočný priestor vo veci sa vyjadriť, ak to považoval za potrebné, ako aj doplniť spisový materiál. Bolo nesporné, že žalovaný v prvostupňovom konaní požiadal o vyjadrenie SPP-distribúcia, a. s., ako aj SPP-preprava, a. s., avšak krajský súd nesúhlasil s názorom žalobcu, že títo boli účastníkmi správneho konania. Uvedené právnické osoby boli v priebehu správneho konania opakovane vyzvané na predloženie svojich vyjadrení k otázkam, ktoré žalovaný správny orgán považoval za významné pre konanie, ako aj rozhodnutie vo veci. Tieto subjekty však v žiadnom prípade neboli účastníkmi správneho konania. Ich vyjadrenie považoval súd za podklad pre rozhodnutie správneho orgánu podľa ust. § 32 ods. 3 Správneho poriadku.

Krajský súd sa stotožnil s námietkou žalobcu ohľadom nedôvodných opakovaných prerušovaní správneho konania, pričom skonštatoval, že žalovaný správny orgán v danej veci prerušil konanie celkovo až sedemkrát. Z ust. § 29 správneho poriadku, ktoré citoval nesporne pre krajský súd vyplynulo, že správny orgán môže konanie prerušiť okrem iného aj v prípade, ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podania. V danom prípade išlo o výzvu na odstránenie nedostatkov k žiadosti o vydanie osvedčenia. Poukázal na to, že zákon č. 656/2004 Z. z. v znení účinnom v čase podania žiadosti nestanovoval obsahové náležitosti žiadosti na vydanie osvedčenia v rozsahu v akom ich prvostupňový orgán požadoval od žiadateľa, a to hlavne pri prerušení konaní rozhodnutím zo dňa 08.09.2011 a rozhodnutím zo dňa 02.04.2014. V tomto prípade prisvedčil názoru žalobcu, že prvostupňový správny orgán požadoval doplnenie dôkazov, údajov žiadosti nad rámec ustanovený v § 11 citovaného zákona. Rovnako bolo neodôvodnené prerušenie konania aj v prípade rozhodnutia zo dňa 13.01.2013, 20.09.2013 a 02.12.2013, nakoľko z vyššie citovaného ust. § 29 správneho poriadku, prerušenie konania v takýchto prípadoch zákon neumožňuje. Napriek tejto skutočnosti, keď prvostupňový správny orgán v daných prípadoch prerušil konanie nad rámec zákona a tiež nedodrжал zákonom stanovenú lehotu na rozhodnutie, súd skonštatoval, že sa jedná o pochybenia procesného charakteru, ktoré ale nemali vplyv na výsledok prvostupňového konania (zamietajúce rozhodnutie), ktoré súd považoval za zákonné.

Z výroku napadnutého rozhodnutia mal za nesporné, že žiadosť žiadateľa bola zamietnutá podľa ust. § 11 ods. 4 zákona č. 656/2004 Z. z., to znamená z dôvodu, že žalobca nepreukázal efektívnosť a účelovosť zamýšľaného energetického zariadenia. V danom prípade by sa jednalo o vybudovanie paralelného plynovodu už existujúcej siete, čo nie je v súlade s požiadavkou efektívnosti a účelnosti a ani v súlade s cieľmi platnej energetickej politiky SR.

Krajský súd mal za to, že obe preskúmané rozhodnutia žalovaného nie sú nezákonné, vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, druhostupňový správny orgán sa vo svojom rozhodnutí

dostatočným spôsobom zaoberal všetkými dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v rozklade. Skonštatoval, že v postupe prvostupňového ani druhostupňového správneho orgánu nedošlo k takým vadám, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí, a preto rozhodol s poukazom na ust. § 250j ods. 1 O.s.p. tak, že žalobu žalobcu zamietol.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že v konaní došlo k vadám nakoľko účastníkovi konania - žalobcovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Žalobca poukázal na to, že žalovaný postupoval a contrario so zásadou legality, keď konal v rozpore s kompetenciami jemu zverenými zákonom o energetike. Žalobca zdôraznil, že podľa ust. § 11 zákona o energetike platného a účinného v čase podania žiadosti nebola stanovená povinnosť doložiť k predkladaným žiadostiam ani stanovisko prevádzkovateľa distribučnej siete, ku ktorej bude plynárenské zariadenie pripojené a rovnako tak ani stanovisko prevádzkovateľa prepravnej siete, ku ktorej bude plynárenské zariadenie pripojené. Žalobca definoval prepravnú sieť v súlade so znením zákona o energetike v čase podania žiadosti, rovnako tak bol so žiadosťou predložený aj investičný zámer žalobcu v súlade s predpismi platnými v čase podania žiadosti. Žalobca skonštatoval, že investičný zámer bol vypracovaný v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky SR. Poukázal na to, že až novelou zákona o energetike zák. č. 283/2008 Z. z. účinnou odo dňa 01.04.2008 bola do zákona o energetike doplnená povinnosť k žiadostiam o vydanie osvedčenia pripojiť aj iné prílohy, pričom však bolo povinnosťou žalovaného vzhľadom na znenie ust. § 69a ods. 2 zák. č. 283/2008 Z. z. postupovať v súlade so znením zákona o energetike v čase podania žiadosti, t.j. do 31.03.2008. Žalobca mal za to, že žalovaný sa svojim konaním dopustil porušenia zásady legality.

Žalovaný nebol oprávnený vydať rozhodnutie o odmietnutí žiadosti, v ktorom poukázal na nesúhlasné stanovisko ním dožiadaného prevádzkovateľa, ktoré nepovažoval za relevantné vo veci rozhodovania o žiadosti. Namietal, že žalovaný nesprávne posúdil vzťah medzi osvedčením a verejným záujmom, nakoľko v konaní o vydanie osvedčenia mal byť posudzovaný práve tento a nemali byť posudzované primárne záujmy monopolných dodávateľov a prepravcov. Žalobca vyjadril presvedčenie, že v prípade porušenia zákonnosti prvostupňovým orgánom mal žalovaný nezákonné rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Na podporu uvedeného poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.05.2012, sp. zn. 5Sžp/19/2011.

Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že nesprávne a nezákonné vedenie správneho konania zo strany žalovaného malo za následok, že žalobca ako účastník správneho konania bol uvedený do omylu a nemohol predvídať ani predpokladať, aké skutočnosti sú pre žalovaného rozhodujúce pri rozhodovaní o žiadosti. Takýmto spôsobom bol žalobcovi zmarený riadny výkon jeho práv v rámci správneho konania a predídanie negatívnym následkom, napríklad v podobe negatívneho rozhodnutia žalovaného. Súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil aj tým, že zjavnú nezákonnosť postupu žalovaného nepovažuje za toľko závažnú, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Taktiež neustálym šikanóznym nedôvodným prerušovaním správneho konania došlo k zbytočnému zaťažovaniu žalobcu ako účastníka konania a tým došlo k opätovnému porušovaniu zásady hospodárnosti konania. Žalobca celý postup žalovaného v rámci správneho konania považoval za šikanózne až diskriminačný nerešpektujúci energetickejšiu politiku ani kritériá pre vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky, svojvoľne nerešpektoval vládou schválené priority stratégie energetickej bezpečnosti SR ani samotnú dlhodobú koncepciu energetickej politiky SR a akčný plán energetickej efektívnosti na roky 2008-2010, ktorý predstavoval

strategický programový dokument. Žalovaný taktiež konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zásady úzkej súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp/2/2010. Správne orgány majú povinnosť postupovať zákonne a efektívne, pričom právne posúdenie súdu prvého stupňa považuje žalobca za nesprávne a súčasne aj jeho skutkové zistenia nepovažuje za správne.

Žalobca zastával názor, že rozhodnutia správnych orgánov sú nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené. Uviedol, že žalovaný pri vydávaní rozhodnutia ako i v celom správnom konaní postupoval s predpismi účinnými v čase podania žiadosti, ale rozhodnutia, ktoré vydal, tomu podľa jeho názoru nenasvedčujú. Pred účinnosťou novely č. 283/2008 Z. z. zákona o energetike neboli stanoviská iných orgánov potrebné.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu. Výtýkal krajskému súdu, že ten v odôvodnení rozhodnutia len konštatoval a stručne zhrnul správne konanie, pričom sa vôbec nevysporiadal so všetkými námietkami namietanými žalobcom a len stroho konštatoval súladný postup konania žalovaného bez bližšieho skúmania relevantných zákonných ustanovení účinných v čase podania žiadosti. Mal za to, že krajský súd sa len obmedzil na stručnú obhajobu žalovaného. Žalovaný nevyvodil nijaký právny záver týkajúci sa pochybení prvostupňového orgánu, nekonštatoval ani len porušenie žiadnej zo zásad správneho konania a rovnako tak ani konajúci súd nedal odpoveď na otázku, či dôkazy, ktoré boli vykonané logicky, vôbec umožňujú taký skutkový záver k akému žalovaný dospel. Ďalej namietal, že krajský súd bližšie nešpecifikoval na základe akej právnej úvahy dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade s platnými predpismi v čase podania žiadosti. Žalobca zastával názor, že žalovaný ako i krajský súd sa odchýlili od podstatných argumentov a relevantných právnych predpisov. Citácie použitých právnych noriem ani vykonané dôkazy nevytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výrokov v zmysle rozsudku a rozhodnutia. Z vykonaných dôkazov nevyplývalo, z akého dôvodu nebol zámer žalobcu v súlade s dlhodobou energetickou politikou SR, rovnako tak nie je z neho možné posúdiť, prečo a podľa čoho mal byť prijatý záver, že zámer žalobcu by sa mal priečiť koncepcii energetickej politiky SR. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného ako aj rozsudku krajského súdu nemožno zistiť, ako vyhodnotil argumenty žalobcu, prečo na ne neprihliadal a prečo nevezal do úvahy tvrdenia žalobcu o nesprávnosti použitého právneho predpisu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca konštatoval, že zo strany žalovaného došlo v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia k opakovanému porušeniu právnych predpisov a neoprávnenému zásahu do práv a oprávnených záujmov žalobcu ako účastníka správneho konania a toto ovplyvnilo aj zákonnosť samotného rozhodnutia. Žalovaný nerešpektoval zákonné ustanovenia a nepostupoval v súlade s právnymi predpismi platnými v čase podania žiadosti, tak ako mu to následné novely zákona o energetike prikazovali. Žalovaný v rozpore s kompetenciami jemu zverenými použil nekonformný výklad zákona o energetike v znení jeho noviel, čo zapríčinilo porušenie zásady zákonnosti správneho konania a tým aj vydaného rozhodnutia. Taktiež porušením nosných zásad správneho konania, t.j. zásady zákonnosti, súčinnosti a legality došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Sporný výklad zákonných ustanovení zákona o energetike prevzal aj konajúci krajský súd, ktorý v rozsudku bližšie nešpecifikoval ani neodôvodnil na základe akých relevantných úvah prisvedčil žalovanému. Postupom krajského súdu tak bola odňatá žalobcovi možnosť konať pred súdom.

3.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu doručeného súdu dňa 25.07.2016 zotrval na svojej argumentácii uvedenej vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 20.04.2015. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu žalovaný vychádzajúc z obsahu napadnutého prvostupňového rozhodnutia uviedol, že prvostupňový správny orgán posudzoval žiadosť žiadateľa podľa ust. § 11 zákona č. 656/2004 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu podania žiadosti. Hoci sa prvostupňový správny orgán odvolával v priebehu správneho konania na ustanovenia nového právneho predpisu v

snahe rešpektovať ustanovenia Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/55/ES, ktoré boli postupne transponované do zákona č. 656/2004 Z. z. žalovaný vyhodnotil, že prvostupňový správny orgán nebol oprávnený považovať nedoplnenie takýchto údajov za nedostatok podania a z takého dôvodu konanie prerušiť. Žalovaný zastával názor, že vyžiadanie si stanovísk od SPP - distribúcia, a. s. ako aj SPP - preprava, a. s. nebolo vykonané v rozpore so zákonom, nakoľko ust. § 32 ods. 3 správneho poriadku takýto postup umožňuje. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že podľa ust. § 11 ods. 3 písm. b/ bod 3 zákona o energetike v znení účinnom ku dňu podania žiadosti o vydanie osvedčenia obsahuje aj predpokladaný vplyv energetického zariadenia na sústavu alebo na sieť na vymedzenom území z hľadiska bezpečnosti a spoľahlivosti. Z pôvodných údajov žiadosti žiadateľa bolo zrejmé, že ním plánované plynárenské zariadenie bude križovať siete SPP, preto bolo nevyhnutné požiadať vlastníka sietí o vyjadrenie a teda postup prvostupňového orgánu bol zo strany žalovaného za účelom zistenia presného a úplného skutočného stavu vyhodnotený ako odôvodnený, a to aj napriek tomu, že vyžiadanie týchto stanovísk bolo prvostupňovým správnym orgánom v priebehu konania nesprávne odôvodnené ust. § 11 zák. č. 656/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.08.2008. Okrem toho žalovaný uviedol, že potreba zabezpečenia efektívnej prevádzky a využitia existujúcich kapacít nie je odôvodnená snahou o preferovanie ktoréhokoľvek subjektu, ale tým, že existencia viacerých kapacít pre toho istého odberateľa spôsobuje z hľadiska celospoločenského vyššie náklady. Fragmentácia distribučnej plynovodnej sústavy by tak v dôsledku rastu jednotkových nákladov na distribúciu viedla k zvýšeniu cien plynu, čo je v rozpore s cieľmi energetickej politiky SR, ako aj Európskeho spoločenstva.

Žalovaný zdôraznil, že žiadosť žalobcu o vydanie osvedčenia bola v danom prípade zamietnutá z dôvodu, že investičný zámer žalobcu nebol v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky pre charakteristiku energetického zariadenia v rozpore so zákonom a pre nepreukázanie bezpečnosti, spoľahlivosti a efektívnosti zamýšľaného energetického zariadenia. Dôvodom nebolo nesúhlasné stanovisko prevádzkovateľa distribučnej, či prepravnej siete. Tvrdenie, že v dotknutom konaní boli primárne posudzované záujmy monopolných dodávateľov a prepravcov je ničím nepodložené účelové tvrdenie.

Žalovaný ďalej mal z obsahu administratívneho spisu za zrejmé, že prvostupňový správny orgán v predmetnom konaní postupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom a žalobca bol o jednotlivých úkonoch konania vždy informovaný, o prerušeníach konania vždy presne vedel, čo od neho správny orgán požaduje.

K prerušeniu konaní zo strany prvostupňového správneho orgánu dochádzalo v záujme riadneho a úplného zistenia skutočného stavu veci a v záujme umožniť účastníkovi konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Vyjadril presvedčenie, že zásada hospodárnosti nemôže byť aplikovaná na úkor práv účastníka konania ako i na úkor riadneho zistenia skutočného stavu veci a následne vydaniu nekvalitného rozhodnutia. Zároveň žalovaný poukázal na odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa s oprávnenosťou prerušení vysporiadal. Napriek skutočnosti, že k prerušeniu konaní došlo aj v rozpore so zákonom má za to, že ide o pochybenia formálno-procesného charakteru, ktoré nemali vplyv na výsledok prvostupňového konania. Formálne zopakovanie správneho konania by nepredstavovalo pre žiadateľa vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť priaznivejšie postavenie, resp. rozhodnutie v jeho prospech.

Žalovaný zdôraznil, že žalobca poukazuje na procesné pochybenia žalovaného, pričom však neuvádza žiadnu konkrétnu námietku vo vzťahu k dôvodom zamietnutia žiadosti, len všeobecne uviedol, že žalovaný nerešpektoval Energetickú politiku, kritéria pre vydanie osvedčenia, vládou schválené priority ani akčný plán energetickej efektívnosti na roky 2008-2010.

Odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov považoval žalovaný za dostatočne odôvodnené. Žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia náležite vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade a uviedol úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní veci spravoval. Taktiež sa žalovaný nestotožnil s námietkou o nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí krajského súdu. Mal za to, že krajský súd sa podrobne

vysporiadal so všetkými skutočnosťami.

Záverom žalovaný konštatoval, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok prípadne iné právne posúdenie veci a zmenu rozhodnutia súdu, a preto navrhol, aby súd podané odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

4.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 (ďalej len S.s.p.) odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (ust. §246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ust. § 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správneému orgánu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. 54/2014 zo dňa 12.01.2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 12965/2014/4100-28275 zo dňa 24.09.2014, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správneému orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie ministra hospodárstva Slovenskej republiky č. 54/2014 zo dňa 12.01.2015, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, sekcie energetiky č. 12965/2014-4100-28275 zo dňa 24.09.2014.

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, sekcie energetiky uvedeným rozhodnutím zamietlo žiadosť žiadateľa (žalobcu) o vydanie osvedčenia na výstavbu prepravnej siete plynu pre lokalitu F. priamo z ukrajinskej časti tranzitného plynovodu podľa ust. § 11 ods. 4 zákona o energetike platného a účinného do 31.03.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho

orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.)

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolačný súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite nepostupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keďže v procese súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí sa náležite nevyporiadal s otázkami nastolenými v žalobe, majúce za následok prijatie záveru o nedôvodnosti žaloby, s ktorým sa odvolací súd nemohol stotožniť.

5.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí publikované v zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb. každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa ust. § 11 ods. 1 až 5 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.03.2008

Stavať energetické zariadenie možno iba na základe osvedčenia o súlade investičného zámeru s

dlhodobou koncepciou energetickej politiky. To neplatí, ak ide o výstavbu energetického zariadenia na

- a) výrobu elektriny s celkovým inštalovaným výkonom do 0,5 MW s výnimkou energetických zariadení na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov,
- b) výrobu plynu z biologicky odbúrateľných látok,
- c) distribúciu elektriny a plynu, ktoré prevádzkuje prevádzkovateľ sústavy alebo siete v rámci časti vymedzeného územia.

Dlhodobú koncepciu energetickej politiky schvaľuje vláda Slovenskej republiky na návrh ministerstva.

Osvedčenie o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky vydáva ministerstvo na základe písomnej žiadosti žiadateľa, ktorá obsahuje

- a) obchodné meno fyzickej osoby alebo právnickej osoby, identifikačné číslo, ak jej bolo pridelené, pri fyzickej osobe meno a priezvisko, dátum narodenia, pobyt na vymedzenom území, pri právnickej osobe právnu formu, sídlo a meno a priezvisko, dátum narodenia členov štatutárneho orgánu,
- b) investičný zámer, ktorý obsahuje
 1. charakteristiku energetického zariadenia,
 2. údaje o umiestnení energetického zariadenia,
 3. predpokladaný vplyv energetického zariadenia na sústavu alebo na sieť na vymedzenom území z hľadiska bezpečnosti a spoľahlivosti,
 4. údaje o primárnych zdrojoch energie,
 5. ekonomickú a energetickú efektívnosť energetického zariadenia,
 6. predpokladaný vplyv energetického zariadenia na životné prostredie,
 7. finančné zabezpečenie investičného zámeru,
 8. vplyv na bezpečnosť dodávok elektriny alebo plynu na vymedzenom území,
 9. súlad investičného zámeru s územným plánom.

Ak investičný zámer žiadateľa je v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky, ministerstvo osvedčenie vydá v lehote do 60 dní odo dňa doručenia žiadosti; táto lehota môže byť predĺžená o 30 dní. Ak investičný zámer žiadateľa nie je v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky, ministerstvo žiadosť zamietne. Dôvody na zamietnutie žiadosti musia byť objektívne, nediskriminačné a riadne podložené.

Osvedčenie podľa odseku 4 je dokladom pre územné konanie 8) a stavebné konanie. 9)

Podľa ust. § 67 citovaného zákona, na konanie vo veciach upravených týmto zákonom sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 69a ods. 2 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 01.04.2008, konania začaté pred 1. aprílom 2008 sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa ust. § 3 ods. 1, 2, 4, 7 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1 až 6 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení.

Podľa ust. § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

6.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní o žiadosti žalobcu o vydanie osvedčenia na výstavbu prepravnej siete plynu pre lokalitu F. priamo z ukrajinskej časti tranzitného plynovodu v danej veci náležite nepostupovali v intenciách citovanej právnej úpravy, podmieňujúce zákonnosť ich rozhodnutí.

V ustanovení § 11 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike účinného k 31.03.2008 je zakotvený postup pri vydávaní osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky. Príslušným orgánom pre vydávanie osvedčenia je Ministerstvo hospodárstva SR vzhľadom na potrebu aplikácie schválenej koncepcie energetickej politiky. Energetická politika je strategický dokument, ktorý určuje základné ciele a rámce rozvoja energetiky v dlhodobom časovom výhľade. Energetická politika je súčasťou národohospodárskej stratégie Slovenskej republiky, keďže zabezpečenie maximálneho ekonomického rastu v podmienkach trvalo udržateľného rozvoja je podmienené spoľahlivosťou dodávky energie pri optimálnych nákladoch a primeranej ochrane životného prostredia. Dlhodobá koncepcia energetickej politiky je založená na trvalom znižovaní energetickej náročnosti ekonomiky. Cieľ je formulovaný tak, aby sa jej realizáciou zabezpečila dostupnosť energie pre všetkých konečných spotrebiteľov v reálnom čase a na ekonomicky efektívnom princípe. Z uvedeného vyplýva, že príslušný správny orgán bol povinný posúdiť žiadateľom predložený investičný zámer a jeho súlad s dlhodobou koncepciou energetickej politiky. Pri vydávaní osvedčenia, resp. zamietnutí žiadosti postupujú správne orgány podľa správneho poriadku, ktorý ako všeobecný procesný predpis upravuje konanie a rozhodovanie v oblasti verejnej správy.

V predmetnej veci prvostupňový správny orgán svojim rozhodnutím č. 12965/2014-4100-28275 zo dňa 24.09.2014 zamietol žiadosť žiadateľa o vydanie osvedčenia na výstavbu prepravnej siete plynu pre lokalitu F. priamo z ukrajinskej časti tranzitného plynovodu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že investičný zámer žiadateľa nie je v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky pre nepreukázanie bezpečnosti, spoľahlivosti a efektívnosti energetického zariadenia ako aj pre jeho charakteristiku v rozpore so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí v intenciách odvolacích námietok dospel k záveru predovšetkým o dôvodnosti žalobcovej odvolacej námietky týkajúcej sa nezrozumiteľnosti a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov. Správny poriadok v ust. § 47 medzi obsahové náležitosti zahrňuje aj odôvodnenie. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán vec skutkovo ako i právne zdôvodniť nielen tak, aby rozhodnutie bolo prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Navyše aj samotné ust. § 11 zákona o energetike uvádza, že dôvody pre zamietnutie žiadosti musia byť objektívne, nediskriminačné a riadne podložené. Rozhodnutie ministra č. 54/2014 ako i prvostupňové správne rozhodnutie nemožno považovať za dostatočne odôvodnené, nakoľko z nich nie je zjavné, na základe akých skutočností dospeli k záveru že investičný zámer predložený žalobcom nie je v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky. V odôvodnení absentuje právne posúdenie v dôsledku, ktorého by mohol byť

prijatý záver o tom, že investičný zámer žalobcu sa prieči dlhodobej koncepcii energetickej politiky SR.

Investičný zámer žalobcu by mal správny orgán posudzovať jedine z pohľadu jeho súladu/nesúladu s dlhodobou koncepciou energetickej politiky. V prípade zamietavého stanoviska bolo úlohou a povinnosťou správneho orgánu preukázať, že investičný zámer žiadateľa - žalobcu nie je v súlade s dlhodobou koncepciou energetickej politiky a ten riadne odôvodniť. V predmetnej veci sa žalovaný obmedzil iba na konštatovanie o nesúlade investičného zámeru bez bližšieho zdôvodnenia. V odôvodnení absentuje konkretizácia z akého dôvodu, ktorý je v rozpore s dlhodobou koncepciou energetickej politiky, nebola preukázaná bezpečnosť, spoľahlivosť a efektívnosť zamýšľaného energetického zariadenia. Taktiež z rozhodnutia nevyplýva, či kontrola nad tlakom a potrubím v žiadosti špecifikovaného zariadenia by mala vplyv, a aký na bezpečnosť a spoľahlivosť sietí a dodávok plynu na vymedzenom území. Taktiež nebolo zrejmé, z akého dôvodu bola trasa energetického zariadenia žiadateľa vyhodnotená ako neistá. Odôvodnenie rozhodnutí tak považuje odvolací súd z tohto pohľadu za čisto formálne a riadne nepodložené. Odôvodnenie rozhodnutia, ktorým správny orgán zasahuje do práv a oprávnených záujmov oprávnených osôb by totiž malo byť zrozumiteľné nielen pre správny orgán, ale aj pre účastníka konania ako i širokú odbornú ako i laickú verejnosť, tak aby bola v dostatočnej miere zabezpečená požiadavka princípu právnej istoty.

Odvolací súd vyhodnotil postup krajského súdu ako rozporný so zákonom, keď na uvedené nedostatky rozhodnutí neprihliadol a žalobu ako nedôvodnú zamietol bez toho, aby sa v odôvodnení rozhodnutia, čo i len s touto námietkou žalobcu zaoberal a vysporiadal.

Vychádzajúc z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Taktiež z čl. 6 Dohovoru ako i čl. 48 ods. 2 Ústavy SR vyplýva požiadavka primeranej rýchlosti konania ako jedna z podmienok spravodlivého procesu v jej širšom zmysle. Vo vzťahu k správnomu konaniu je tento princíp vyjadrený aj v § 3 ods. 4 správneho poriadku, podľa ktorého sú správne orgány povinné svedomito a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov.

Napokon aj v odporúčaní CM/Rec (2007) 7 Výboru ministrov o dobrej verejnej správe sú obsiahnuté princípy dobrej verejnej správy, medzi ktoré patria o.i. princíp viazanosti právom, princíp právnej istoty, princíp konania v primeranej lehote. Presadzovanie princípov dobrej verejnej správy zabezpečuje efektívnosť ako i účinnosť výkonu verejnej správy, aby nedochádzalo k nezákonným zásahom do subjektívnych verejných práv jednotlivca.

Nepochybne postup správnych orgánov by mal byť v súlade nielen s ústavnými princípmi ako i zásadami, na ktorých je vybudované správne konanie, ale i s princípmi dobrej verejnej správy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňového orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p..

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi, keďže bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania, ktoré mu vyplývali zo spisu krajského súdu v sume 140,- eur za zaplatené súdne poplatky. Ďalšie trovy konania žalobcovi nepriznal, keďže si náhradu trov konania v súlade s ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p. nevyčísľil a žiadne ďalšie trovy mu zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývali.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.